

gode, at hans Forehavende er afværget derigennem, at det er lykkedes Kvinden ved Modstand at frigøre sig, eller derigennem, at andre Personer er kommet til. Det er jo netop dette, at man skal konstatere, hvorvidt der foreligger fuldbyrdet Voldtægt, der gør Forhørene saa utiltalende, at mangan ung Pige vægrer sig ved at anmelde et Overfald til Politiet ene og alene paa Grund af de dermed forbundne Forhør. Det vil være rimeligt, at der i Straffeloven gives Domstolene Bemyndigelse til at træffe Sikringsforanstaltninger for Samfundet overfor farlige Individuer, for det er jo meningsløst at lade saadanne Forbrydere udstaa Straf gentagne Gange for Sædelighedsforbrydelse og saa bagerter slippe dem løs paa Samfundet, udelukkende for at de kan søge sig nye Ofre. Men jeg maa med Hensyn paa de sidste Dages Begivenheder tilføje, at man jo dog maa søge at bevare et vist fornuftigt Omdømme, og jeg kan vedblivende ikke gaa med til, at man ad anden Vej søger at spærre Mennesker inde, der aldrig har forbrudt sig i denne Henseende, ud fra Sætningen: hvorfor skal Barnet drukne, inden Brønden tilkastes? For hvor fører det hen at ville praktisere dette? Jeg finder det heller ikke nødvendigt at indespærre for Livstid Personer, der maaske nok er af et usædeligt Temperament, men dog aldrig har begaaet Voldtægt eller dermed beslægtede Forbrydelser.

§ 240, der giver Tilladelse til under visse Forudsætninger at dræbe en syg for at befri ham eller hende for yderligere Lidelser, kan jeg ikke gaa med til. Det samme gælder § 241, der giver et Menneske Tilladelse til at hjælpe et andet Menneske til Selvmord, vel at mærke, naar det blot ikke sker af egennyttige Grunde. Jeg begriber overhovedet ikke, hvordan den højtærede Minister er i Stand til at bringe § 241 i Samklang med § 252. Ifølge § 241 er det tilladt at hjælpe en Mand til at hænge sig, bare man ikke gør det af egennyttige Grunde, men ifølge § 252 straffes den Mand, der ikke skærer en hængt ned. Hvorledes de to Ting skal bringes i Harmoni med hinanden, er jeg ikke rigtig i Stand til at klare. Jeg synes for Resten ogsaa, at det er meget farlige Bestemmelser, baade den i § 240 og den i § 241, for i begge Tilfælde er den Person, paa hvis Forklaringer hele Vægten maatte lægges ved en retslig Afgørelse, jo død, og det hele beror paa, hvad den Person siger, som har hjulpet til med Dødens Indtrædelse enten paa Sygesengen eller overfor en foregiven Selvmorder. Det bliver meget vanskeligt for

Retten, skulde man tro, at træffe nogen virkelig Afgørelse af, hvorvidt der foreligger Ombringelse af en syg efter dennes egen Anmodning, henholdsvis Hjælp til et Selvmord, eller der foreligger Drab, eventuelt Mord.

Jeg maa ogsaa være yderst betænkelig med Hensyn til Straffrihed for unge Forbrydere under 15 Aar og delvis Straffrihed for Forbrydere op til 18 Aar. Jeg maa erkende, at jeg er saa gammeldags, at jeg vilde finde det rigtigt at anvende korporlig Revselse, hvis man ikke vil anvende Fængsel overfor saadanne unge Bøllespirer eller Forbryderspirer, hvad der jo kan være nogen Grund til ikke at gøre. Man stiller ellers Værgeraadene overfor Opgaver, som det bliver dem umuligt at løse, og det hævner sig nu alligevel i det lange Løb.

Alt i alt maa jeg udtale Haabet om, at det under Udvalgsbehandlingen vil lykkes at bringe enkelte af de Paragraffer, jeg her har nævnt, i noget større Samklang med kristelig Moralopfattelse, end de er i den Skikkelse, hvori de her foreligger, og kua ud fra dette Haab vil jeg kunne se Forslagets Vedtagelse i Møde med Tilfredshed.

Axel Møller: Den nugældende Straffelov af 1866 fejrer til næste Aar sin 60 Aars Fødselsdag, og der er jo ikke nogen Udsigter til, at den ikke skulde faa Lov til at fejre den Dag i Ro, thi det Forslag, vi her har for os, vil sikkert bruge ikke saa ganske kort Tid til at gaa gennem Rigsdagen. Jeg maa sige ligesom de ærede Ordførere Hr. Pürschel og Hr. Heilesen, at Straffeloven af 1866, som man ofte i Agitationen hører omtalt med megen Despekt som en meget gammeldags og grusom og barbarisk Lov, aldeles ikke fortjener dette Stempel. Den er, som ogsaa af Kommissionsmedlemmerne erkendt, en i mange Retninger udmærket og med stor Omhu udarbejdet Lov, som i hvert Fald for sin Tid betød et væsentligt Fremskridt og var et i mange Retninger udmærket Arbejde. Men jeg erkender, at en Afløsning nu er tiltrængt, og hvis vi ikke havde saa meget andet Arbejde, som der i denne Tid er blevet paabyrdet os, kunde jeg derfor i og for sig være glad over, at vi kunde gaa til Arbejdet paa en ny Straffelov.

Jeg maa sige om Straffelovforslaget i det hele, som det er forelagt, at i Betragtning af, at det er forelagt af en socialdemokratisk Justitsminister, er det forholdsvis moderat — forholdsvis moderat; men dette er ingenlunde det samme som, at jeg vil sige, at det er konservativt, endsiges reaktionært. Det er ganske forkert,